

ע' 1489/12
ע' 1491/12

בית המשפט הצבאי לערעורים

תאריך: 6.2.13

בפני כב' ההרכב: אל"ם נתנאל בנישו - אב"ד

אל"ם אלי וולף - שופט

אל"ם אריה נח - שופט

בעניין:

התביעה הצבאית - המערערות בתיקים 1331+1332+1492/12 (באמצעות ב"כ סרן גלעד

פרץ)

נגד

מגאהד מחמוד גומעה חאמד, ת"ז XXXXXXXX

מחמד עומר עבד אלגני חאמד, ת"ז XXXXXXXX - המשיבים בתיקים 1332 + 1331/12

(באמצעות ב"כ עו"ד אכרם סמארה ועו"ד ג'ואד בולוס)

חאלד עבד אלרזאק חאלד חאמד, ת"ז XXXXXXXX – המשיב בתיק 1492/12

(באמצעות ב"כ עו"ד איליא תאודורי)

ובעניין:

מגאהד מחמוד גומעה חאמד, ת"ז XXXXXXXX

מחמד עומר עבד אלגני חאמד, ת"ז XXXXXXXX - המערערים בתיקים 1658+1659/12

(באמצעות ב"כ עו"ד אכרם סמארה ועו"ד ג'ואד בולוס)

נגד

התביעה הצבאית - המשיבה בתיקים 1658+1659/12 (באמצעות ב"כ סרן גלעד פרץ)

ערעורים על גזרי דינו של ביהמ"ש הצבאי יהודה (בפני ההרכב בראשות כב' האב"ד רס"ן אמיר

דהאן וכב' השופטים רס"ן שרון ריבלין אחאי ורס"ן אתי אדר)

בתיקים מס': 3025/10, 3158/10, 3120/10 מיום 16.2.13

(ערעורי התביעה התקבלו,

ערעור הסנגוריה נדחו)

תאריך הישיבה: 6 בפברואר 2013, כ"ו בשבט התשע"ג.

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 40 ד'](#)

[תקנות ההגנה \(שעת-חירום\), 1945: סע' 58 \(א\)](#)

פסק דין

השופט אל"ם א' נח:

שלושה ערעורים של התביעה הצבאית מאוחדים בפנינו, של שלושה נאשמים בפרשיה אחת, וכן שני ערעורי סנגוריה, בתיקים ע' 1658+1659/12.

הערעורים נסבים אודות גזרי דינו של בית המשפט קמא. התביעה מבקשת להחמיר בעונשם של המשיבים. הסנגורים בשני הערעורים מבקשים להקל.

כאמור החלטנו לדון בהם במאוחד.

חלקם של המשיבים על פי כתבי האישום היה שונה, ולהלן אפרט בתמצית את אשר יוחס לכל אחד ואחד מהם:

- נגד המשיב בתיק 1492/12, **חאלד עבד אלרזאק חאלד חאמד**, הוגש כתב אישום מתוקן - בו הודה - המייחס לו זריקת אבנים לעבר כוחות הביטחון בכ- 10 הזדמנויות שונות, ייצור רובה מאולתר, וירי בחמש הזדמנויות מאותו רובה מאולתר, שלוש פעמים לעבר מגדל שמירה, ופעמיים לעבר גיפ צבאי. עבירות הירי בוצעו בין פברואר למאי 2010. משיב זה נולד בתאריך 18.9.92.

על משיב זה נגזרו 3.5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בשיעור 3,000 ₪.

- נגד המשיב בתיק 1331/12, **מג'אהד מחמוד ג'ומעה חאמד**, הוגש כתב אישום מתוקן בו הודה ולפיו יוחסו לו העבירות של חברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, סחר בציד מלחמתי, זריקת חפץ מבעיר, ארבע עבירות של ירי לעבר בני אדם, וניסיון לסחר בציד

מלחמתי אשר כלל מספר כלי נשק התקפיים. עבירת זריקת בקבוק התבערה בוצעה בסוף 2008, עבירות הירי בוצעו במרץ ואפריל 2010. משיב זה נולד בתאריך 29.10.90.

על משיב זה הוטלו 7 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בשיעור 3,000 ₪.

• נגד המשיב בתיק 1332/12, **מחמד עומר אלגני חאמד**, הוגש כתב אישום מתוקן בו - הודה ולפיו יוחסו העבירות הבאות: זריקת חפצים לעבר בני אדם במספר רב של הזדמנויות, זריקת חפץ מבעיר, חמש עבירות של ירי לעבר בני אדם, עבירה נגד הסדר הציבורי בכך שעקב אחרי שלושה תושבי האזור, שנחשדו בשיתוף פעולה עם השלטונות, ויצור שישה בקבוקי תבערה. עבירות הירי בוצעו בין מרץ למאי 2010. משיב זה נולד בתאריך 1.5.92.

על משיב זה הוטל 4 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בשיעור 3,000 ₪.

כאמור, התביעה מערערת על שלושת גזרי הדין האמורים, וסבורה כי יש להחמיר באופן משמעותי בענישה. הסנגוריה בשני הערעורים מבקשת שנקל על הנאשמים.

הצדדים הסכימו כי על אף השוני בין פרטי האישום והעונשים, נדון במאוחד בערעורים האמורים.

דנו כאמור בדיון מאוחד בכל הערעורים, אך נתנו דעתנו גם להבדלים העולים ממעשי כל נאשם ונאשם לעומת רעהו.

הצדדים כיוונו, גם בבית משפט קמא, וגם בפנינו, את מאמצייהם לדיון בשתי נקודות עיקריות. האחת, מידת האפקטיביות של המעשים והשנייה נפקות גילם של שנים מהשלושה, כנסיבה מקלה לענישה.

עניין האפקטיביות התחדד בתיק זה, נוכח העובדה כי הרובה ממנו נורו היריות היה רובה מאולתר, אשר לפי כתבי האישום יוצר על ידי המשיב **חאלד חאמד**.

בעניין זה יש להבהיר כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון. הסדר הטיעון, קבע בין היתר, את העובדות המוסכמות שבין הצדדים, ומסתמא את כל העובדות הרלוונטיות.

לפיכך, מרגע שהצדדים הגיעו להסכמה, כי המשיבים יודו בירי לעבר בני אדם, הרי כל טענה כנגד היותו של כלי הירייה המאולתר "כלי ירייה" - כמשמעותו בדין, (סעיף 230 (א) לצו בדבר הוראות בטחון (נוסח משולב) (מס' 1651) התש"ע' 2009. הינה עמדה הסותרת את הסדר הטיעון, ואין להתירה.

יש לזכור במיוחד כי עבירה של ירי לעבר בני אדם הינה עבירת התנהגות, ולא עבירת תוצאה. כאשר המחוקק מגדיר התנהגות מסוימת כאסורה, הרי נובע הדבר מכך שרצונו של המחוקק להכחיד התנהגות זו, אפילו טרם הביאה לתוצאה קשה.

ראוי לציין כי ירי לעבר בני אדם, אשר מביא לתוצאה קשה, נופל להגדרות עבירות אחרות. החל בניסיון לגרימת חבלה או מוות ועד לעבירות מושלמות של חבלה או גרימת מוות.

משכך ברור לנו כי "עבירת התנהגות" מושלמת בעצם קיום התנהגות האסורה, אפילו אין כל תוצאה בצידה, ואפילו אין אפשרות להתרחשות תוצאה קשה. עצם ביצוע העבירה אינו מותנה בהתרחשות של תוצאה יותר.

נוסיף עוד כי הוראות החוק, אינן דורשות שיהיו בני אדם במקום אליו נורו הכדורים. די בכך שיכלו להיות שם בני אדם. בכך הביע המחוקק את דעתו המפורשת בדבר הפרשנות הראויה לעבירות התנהגות מעין אלה.

לפיכך האפקטיביות של הירי אינה יכולה להיות גורם מכריע בענישה, שאם לא כן, תיצור מצב בו בחלק מהמקרים תפחת הענישה עד מאוד, והירי יהפוך לנפוץ עד למאוד.

ניסיון החיים מלמד כי ירי לעבר בני אדם - מכל סיבה, לרבות בחתונות ובאירועים שמחים - הינו מסוכן, ופגע בביטחון התושבים והאזור. לכן בא המחוקק וקבע כי יש להקדים תרופה למכה, ולהקדים ענישה לתוצאה קשה.

התניית הענישה הראויה, בהיות הירי אפקטיבי, שמה כוונה זו של המחוקק פלסטר, ואל לנו לתת לה יד.

עבירות ההתנהגות אינן מתייחדות לתחום הביטחוני בלבד. אפילו בעבירות תנועה, מרובות עבירות ההתנהגות, ולא ניתן לבקש הפחתה בענישה, רק מחמת שלא התרחשה תאונה.

האיסור על נהיגה בשכרות, שהוא איסור על הימצאות במצב מסוים, דומה במהותו לעבירת התנהגות. גם כאן אין ממתניים להתרחשות התאונה, אלא מבקשים למנוע את ההימצאות במצב של שיכרות בזמן הנהיגה.

עצם הימצאות במצב שיכרות מקימה את יסודות העבירה. אם מתרחשת תאונה וחלילה מת אדם כי אז העבירה היא גרימת המוות, והשכרות יכולה להפוך לנסיבה לעונש.

גם בפנינו, וגם בפני בית המשפט קמא, עלתה שאלת האפקטיביות של הרובה המאולתר. כבר הבהרתי לעיל כי שאלת האפקטיביות, יש לה משקל בענישה בלבד, וגם שם חלקה קטן במכלול השיקולים לענישה. אחרת אנו מעקרים את הוראות החוק מתוכן.

בית המשפט קמא היה ער להיות כלי הירייה מאולתר. הדבר נאמר במפורש בכתב האישום. אולם באותו כתב אישום בו הודה כל אחד מהמשיבים, גם הוגדר החפץ האמור כ"כלי ירייה מאולתר".

גם התביעה ברוב הגינותה הודתה בפנינו במהלך הדיון כי לא מדובר בכלי ירייה "הכי אפקטיבי שיש".

ראוי לציין כי אם סברו הסנגורים המלומדים, כי החפץ בו הניחו המשיבים כדורים, ובאמצעותו הם ירו את הכדורים, אינו מגיע כדי כלי ירייה בדיון, היה עליהם לברר שאלה זו בבית המשפט קמא, ולכפור בעצם היות החפץ כלי ירייה.

כפי שעולה מדברינו שלעיל, שלושת הנאשמים הודו בכתב אישום מתוקן. כתב האישום המקורי אינו בידנו. בוודאי שאין לנו נסמכים על עובדות המפורטות בו. מאידך כתב אישום מתוקן בא לעולם לאחר מו"מ שהתקיים בין התביעה לסנגורים המלומדים והמנוסים.

הודאת הנאשמים בירי מכלי ירייה מאולתר בכתב אישום מתוקן, צופנת בחובה את כל המשמעויות העולות מכך.

מחד עומד בית המשפט על כך שהמשיבים הודו בירי מכלי ירייה, מאידך הוא ער לכך שמדובר בכלי ירייה מאולתר.

בהערת אגב אומר כבר עתה כי העובדה כי מדובר בכלי ירייה מאולתר, לא בהכרח תפעל לטובת מי מהנאשמים, ואולי ניתן לומר להפך.

ניתן לשאול מדוע מעשהו של נאשם שירה מכלי ירייה תקני שמצא, חמור יותר ממעשהו של מי שירה מכלי ירייה עליו טרח ועמל?

האם מי שיוזם, טורח, מאולתר ועובד, עד שעולה בידו לייצר כלי ירייה יורה, אפילו ברמה נמוכה יותר, אינו עבריין בעל סכנה רבה יותר לציבור?

האם אין מדובר בעבריין שאינו עוצר למול המגבלות, אלא מתאמץ ומייצר בעצמו כלי נשק, והאם אדם כזה לא יפיק לקחיו וישפר וישכלל את הנשק הבא? וייצר עוד מספר כלי נשק?

מובן שיש מידה של ספקולטיביות בהעלאת שאלות מעין אלו, אך אין זו חורגת ממידת הספקולטיביות הנדרשת מאיתנו שעה שאנו מתבקשים לקבוע כי הירי אינו אפקטיבי ואינו מסוכן.

אלה גם אלה אינן שאלות הרלוונטיות לעבירות ההתנהגות.

אשר לשאלת הקטינות:

יש להבחין היטב בין שאלת הקטינות לעניין הנשיאה באחריות פלילית, לבין שאלת הקטינות לעניין הענישה.

אין מחלוקת כי המשיבים- כולם, היו ברי ענישה במועד ביצוע העבירה. משכך הם נושאים באחריות פלילית מלאה. לעניין זה המבחן לנשיאה באחריות הינו ברור ובעל גבולות מוגדרים.

מאידך, השאלה מה עונשו של מי שאינו בגיר לחלוטין, אך בעל אחריות פלילית, הינה סבוכה וקשה יותר.

ניסיון החיים מלמד כי תהליך הפיכת נער צעיר לאדם בוגר, אינו תהליך המתבצע בתוך שעות או בתוך ימים. לעומת זאת מעבר אדם משנת לידה אחת לשנייה הינו ברור ומוגדר.

תהליך ההתבגרות הינו רציף, הוא מתחיל בתחילת שנות העשרה. המסורת היהודית קבעה אותו ל-13, בו נחגג בר המצווה והאדם הופך להיות נושא באחריות דהיינו "בר מצווה".

המסורת המוסלמית גם היא קובעת את בגרותו של צעיר לשאת תפילה ונשיאה באחריות.

המדינות המודרניות האריכו את גיל הקטינות, והגיל לנשיאה באחריות פלילית הועלה. עם זאת אין מחלוקת כי כל הנאשמים שלפנינו היו בעת ביצוע העבירה בגיל של נשיאה באחריות. שניים מהם קרובים לגיל 18 והשלישי עבר את הגיל.

משכך מצווים אנו לבחון האם העובדה שטרם הגיעו לגיל שמונה עשרה, הינה נסיבה מקילה ומה משקלה.

כבר אמרתי לעיל כי אין מדובר ב"החלטות קצה" אלא בסרגל מודרג, אשר ככול שמתקרבים לגיל שמונה עשרה, פוחתת והולכת ההקלה הראויה, בגין חוסר הבגרות המספק.

במקרה שלפנינו מדובר בצעירים, על סף השמונה עשר. בכך הם שונים מאלה אשר זה עתה החלו לשאת באחריות פלילית, אך רחוקים עדיין מגיל 18.

לגבי האחרונים אנו מניחים כי אישיותם טרם עוצבה עד תום, כי עדיין הם נתונים למשובות ילדות, ומשום כך ראויים הם להתחשבות ותקווה כי יסורו מדרכם הרעה.

מאידך, הקרבה לגיל 18, ורצף אירועים, כפי שעולה בכל אחד ואחד מהתיקים שלפנינו, מעקרים כמעט לחלוטין טענה זו.

המשיבים, כל אחד מהם, וכולם יחדיו, פעלו בצורה נחרצת במספר אירועים. אחד מהם גילה כפי שכתבתי לעיל, יוזמה וחריצות ואלתר כלי נשק.

הירי מכלי נשק זה נעשה במספר אירועים. מלבד הירי, לכל אחד ואחד מהם, כפי שמניתי לעיל, עוד עבירות. כאשר באים לבחון את המכלול עולה כי מדובר בצעירים המצויים על סף גיל השמונה עשר. מי מצדו האחד ומי מצידו השני. איני רואה הבדל מהותי ומשמעותי במבנה הנפשי ואישיותי של מי שהוא בן 17.5 לבין מי שהוא בן 18.5.

מדובר בצעירים בוגרים ובגירים הערים בהחלט למעשיהם, אם כי, עדיין יש לתת משקל מסוים לגילם. אין מדובר באנשים בוגרים בני 30 ו-40 אלא בצעירים. בהקשר זה יש לבחון את רף מעשיהם ומאמציהם.

הצדדים הגישו לנו אסופת פסקי דין.

גם לצדדים אין מחלוקת שאמור להיות מדרג בענישה, כפי שנהג בית המשפט. הפערים היחסיים בין המשיבים השונים נראים סבירים, בהתחשב בחלקו ואחריותו, של כל אחד ואחד מהם.

אולם ככלל הענישה בתיקים סוטה לקולא ומצדיקה התערבות. כלל נקוט בידנו שלא להתערב בפסיקת בית משפט קמא, אלא במקרים בהם הסטייה מרמת הענישה הינה משמעותית, וכן נהוג שאין בית משפט זה ממצה את הענישה הראויה, אפילו התערב.

לעמדת פסק דינו של בית משפט קמא ראוי להתערבות, ולו דעתי הייתה נשמעת, היינו דוחים את ערעורי הסנגוריה ומקבלים את ערעורי התביעה, ומעמידים את העונשים הבאים, תחת העונשים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, תוך הבהרה מפורשת, שאף זה אינו העונש הראוי מחמת שאיננו ממצים את הסמכות:

- על המשיב בתיק 1492/12 **חאלד עבד אלרזאק חאלד חאמד** יש להטיל 4.5 שנות מאסר לריצוי בפועל תחת 3.5 השנים שהוטלו עליו.
- על המשיב בתיק 1331/12 **מגאהד מחמוד ג'ומעה חאמד** יש להטיל 9 שנות מאסר לריצוי בפועל תחת 7 שנות המאסר שהוטלו עליו.
- על המשיב בתיק 1332/12 **מחמד עומר אלגני חאמד** יש להטיל 62 חודשים לריצוי בפועל תחת 4 שנות המאסר שהוטלו עליו.

שאר מרכיבי הענישה שהוטלו על המשיבים דהיינו מאסר מותנה וקנס יישארו על כנם. כאמור ערעורי הסנגוריה נדחים.

השופט אל"ם א' וולף:

בפנינו ערעורים על גזרי הדין של שלושה משיבים (שלושה ערעורי תביעה ושני ערעורי סנגוריה). שלושת המשיבים מעורבים בפרשייה אחת.

האשמות בהן הורשעו שלושת המשיבים פורטו לעיל ע"י חברי אל"ם א. נח.

המשיב בתיק 1492/13 **חאלד עבד אלרזאק חאלד חאמד** הורשע בין השאר בזריקת אבנים לעבר כוחות הביטחון בכ-10 הזדמנויות שונות. (להלן: "המשיב").

נראה לי כי כאן המקום להתייחס לעונש הראוי לזורקי אבנים לעבר בני אדם או למכוניות בעיקר מכוניות נוסעות.

לדעתי יש לראות בחומרה רבה זריקת אבנים וזאת למרות שלאחרונה ישנם כאלה הרוצים להמעיט מהחומרה ואף להצדיקה.

זריקת אבנים לא יכולה להתקבל כמציאות נסבלת, גם כאשר היא נעשית על ידי ציבור הרוצה להתקומם או להביע התנגדות.

יש לראות בחומרה מיוחדת כל זריקת אבנים וכמובן גם זריקת בקבוקי תבערה או כל דבר אחר לעבר בני אדם או רכב. מטרת כל זורק היא לפגוע במטרה, ולגרום נזק גופני אשר אף יכול לגרום לנכות של הנפגע עד אחרית ימיו ושנותיו, ויתרה מכך כל פגיעה יכולה לגרום לנזק עד כדי קטילת חייו של מי שנפגע או נפצע.

כל זורק אבן צריך להיות מודע לאסון הכבד שיכול להיגרם כתוצאה מפעילותו. חומרה יתירה יש לראות בניסיון לפגוע ברכב נוסע דבר שיכול להביא לכך שהנהג יאבד שליטה על הרכב יתהפך או יתנגש וכל נוסעי המכונית יכולים להיפגע.

אינטרס הציבור הוא למנוע זריקת אבנים וכי ינקטו כל האמצעים הדרושים להגיע לתוצאה זו. תפקיד הצבא והמדינה הוא לשמור על ביטחונם ורכושם של כל האנשים באשר הם. זריקת האבנים באזור היא מכת מדינה ולכן כל זריקה כזו מחייבת תגובה עונשית הולמת. גורם ההרתעה צריך לעמוד במרכז שיקול הדעת כשבאים לגזור עונשים בנסיבות אלה.

רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבן שלא פוגעת בבן אדם או מכונית לבין זו העלולה לגרום לאסון.

ענישה מחמירה נדרשת גם אם אין פגיעה, זאת עקב הרצון והאפשרות לפגיעה, והסיכון הטמון בה ובעבירות כאלה. אין מקום לענישה מקלה אלא יש להרתיע מפני ביצועה.

נראה לי כי הגיע הזמן להחמיר באופן משמעותי בעונשים הנגזרים על זורקי האבנים ובעקבות כך על משליכי בקבוקי תבערה, ובוודאי על אלו המבצעים ירי לעבר בן אדם או רכב.

יש גם כך להזכיר כאן את האסון המחריד שקרה לאחרונה כאשר אב ובנו נהרגו כתוצאה מידויי אבנים שפגעו ברכב נוסע וגרמו להתהפכותו.

זורק האבנים הורשע בגרימת מוות בכוונה ונידון למאסר עולם, תיק יהודה 5348/11 **התביעה הצבאית נ' ואאל סלמאן מחמד אל ערג'ה**.

אביא כאן את דברי המשנה לנשיא השופט מ. אלון [בערעור פלילי 255/88 פלוני \(קטין\) נ' מדינת ישראל](#) המתייחסים לזריקת אבנים:

"שונה היא העבריינות במקרה דנן, שמתפשטת היא כמגיפה ופוגעת- פגיעה נפשות- יום ויום ולילה לילה בחיי אזרחים שלוים, הנוסעים לתומם בכבישי הארץ אכן, לעולם אין להתעלם מנסיבות אישיות, גם במקרים כגון אלה שלפנינו; אך העובדה, שמדובר בעבריינות שהפכה למכת מדינה, במקרים שחזרו ונשנו ובהסתת אחרים להשתתף במעשים הנפשעים, יש בה כדי להעמיד בראש שיקולינו הענישתיים את גורם ההרתעה, למען ישמעו המערער עצמו, ובראש ובראשונה עבריינים בכוח, ולא יזידון עוד. הטענה שלא נגרם נזק בטלה היא ומשוללת כל יסוד. רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבנים שאין אחריה תוצאה של גרימת נזק לבין זריקת אבנים העלולה להביא לקטילת חיי אדם, במיוחד בהביאו חשבון שמדובר בזריקת אבנים על כלי רכב תוך כדי נסיעתם.

החברה המאורגנת זכאית להפעיל את אמצעיה הממלכתיים למלחמה בתופעה זו.

הענישה הפלילית היא אחד מאמצעים אלה. כל מי שמשתתף בפעילות עבריינית מסוג הפעילות בה השתתפו המערערים צריך לדעת, כי בהפרת החוק והסדר הציבורי הוא נוטל על עצמו סיכון של ענישה הולמת מצד בתי המשפט. אמת הדבר, המערערים הם קטינים, וזהו שיקול שיש לקחת בחשבון. כן יש לקחת בחשבון את מצבם האישי והמשפחתי, כעולה מתסקירי קצין המבחן. אך המשקל שיש ליתן לגורמים אלה אינו שקול כנגד המשקל שיש ליתן לצורך לנקוט באמצעי ענישה והרתעה. בחברה דמוקרטית ופלורליסטית כשלנו, קיימות דעות פוליטיות שונות ומגוונות. הדרך ליתן להן ביטוי הוא בהחלפה חופשית של דעות, בשכנוע ובהשפעה. המשפט בא להטיח מסגרת מאורגנת ומסודרת לביטוי הפוליטי והחברתי. מי שמבקש בכוח הזרוע, ותוך הפרת החוק, לשבש מסגרות אלה, צריך לצפות לכך שהחברה תגיב במלוא החומרה."

התייחסות לענייננו נמצא גם ב-[פ.ע. 5135/01](#) מרדכי אמזלג נ' מדינת ישראל שם נאמר:

"התרחשויות מן הסוג שבו היה מעורב המערער הפכו, למרבה הצער, לתופעה רווחת. המעורבים במעשים הם, ברוב המקרים, צעירים ונערים, לעיתים ערבים ולעיתים יהודים. המניע לביצוע העבירות הוא לאומני, והנפגעים ממעשים אלה הם עוברי-דרך תמימים. ידה של המשטרה קצרה מללכוד ולהביא לדין את כל המעורבים במעשי הבריונות הללו, והענשת המעורבים במעשי הבריונות הללו, והענשת המעורבים המובאים לדין צריכה לשאת מסר מרתיע ביחס לכלל הציבור, ערבים ויהודים כאחד. לא למותר לחזור ולהזכיר, כי הסכנה הנשקפת לציבור מביצוע עבירות מסוג זה ממניעים לאומניים היא אדירה. "הסכנה אינה מתמצית בפגיעה הצפויה לעוברי הדרך שכלפיהם מכוונת התקיפה. הסכנה מתבטאת גם בהשלכות הרוחב שיש למעשים מסוג זה, המהווים מודל פסול לחיקוי מצד חמומי-מוח, יהודים וערבים כאחד" ([בש"פ 6802/01](#)).

מכאן החשיבות הגדולה שיש לייחס לשיקול ההרתעתי בהענשת עבירות מסוג זה. מתן ביטוי ממשי לשיקול ההרתעתי מחייב שככלל ייענשו מבצעי עבירות מן הסוג הזה בעונש מאסר ממשי."

בנוסף, יש להזכיר את [סעיף 40 ז'](#) לחוק העונשין תשי"ז 1977 הקובע:

"מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוז ממתחם העונש ההולם".

המשיב כאן הראה נחישות ודבקות במטרה לגרום לפגיעה, הורשע בזריקת אבנים כ-10 פעמים, בנוסף לירי בחמש הזדמנויות שונות מרובה מאולתר. לו דעתי הייתה נשמעת הייתי מחמיר בעונש הן במאסר בפועל והן במאסר על תנאי וגוזר במקום מה שנגזר על ידי בימ"ש קמא שש שנות מאסר בפועל ומאסר על תנאי של 3 שנים לתקופה של 5 שנים על כל עבירה בה הורשע בתיק זה או שיש בה סיכון חיי אדם.

לקחתי בחשבון שני גורמים שבעטיים אין לגזור במקרה שלנו את מלוא העונש הראוי. הראשון שיש אולי לראות בהחמרת העונש, שינוי מגמה לעומת העונשים שנגזרו עד כה. השני, שאין ביהמ"ש לערעורים בהחמירו בעונש, נוהג למצות את מלוא חומרת הדין עם המערער. אלמלא זאת לא הייתי מהסס להחמיר עוד יותר עם המערער בנסיבות בהן הורשע, זאת גם לאחר התחשבות בהודאת המערער ובכך שאין לו הרשעות קודמות.

לגבי שני המשיבים האחרים מסכים אני לתוצאה אליה הגיעו חברי.

האב"ד אל"ם נ' בנישו:

אני מסכים עם קביעותיו של חברי כב' השופט אל"ם א' נח. מעשיהם של המשיבים חמורים לא רק לאור מהותם אלא במידה לא פחותה בגלל היקפם. כפי שחברי הסביר היטב עבירת הירי לעבר אדם או לעבר מקום שבני אדם עשויים להימצא בו ([תקנה 58 \(א\)](#)) [לתקנות ההגנה \(שעות חירום\)](#), [1945](#)) הינה עבירה התנהגותית, המבקשת למנוע כל שימוש בנשק גם כאשר לירי אין צפויות תוצאות. עצם הנכונות לאחוז בנשק, לכוון אותו לעבר מטרה פוטנציאלית וללחוץ על ההדק היא המהווה נסיבה מרכזית לענישה ללא קשר לאפשרות הפגיעה, אשר ככל שתגבר תביא להחמרה בענישה.

בענייננו, אומנם בשני מקרים נורו היריות מטווח רחוק מאוד (500 ו-800 מטרים) אך ביתר המקרים אין כל פירוט באשר לטווח הירי. מסיבה זו, יש לדחות את טענת הסנגור כי כלל המעשים לא היו בעלי סיכון כלשהו.

הוחלט כאמור, בפסק דינו של השופט אל"ם א' נח.

ניתן והודע היום, 10 ביולי 2013, ג' באב התשע"ג, בנוכחות המשיבים, ב"כ המשיבים והתוב"ץ.

(-)

(-)

(-)

 שופט

 אב"ד

 שופט

רמ"שית : שירה גביון

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

נתנאל בנישו 54678313-1489/12
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה